

Pljaèka zbog „civilizacijske tekovine“

Blog

Posted by:

Objavljeno: 2008/12/23 8:17:15

Moj prijatelj Nikola Vuljaniæ s kojim sam u prošlom mandatu imao èast raditi i jako dobro surađivati u Saboru, poslao mi je podsjetnik na događaj u Saboru na koji sam ja gotovo i zaboravio. A danas je problem o kojemu nas Nikola podsjeæa, opet aktualan.

Moj prijatelj Nikola Vuljaniæ s kojim sam u prošlom mandatu imao èast raditi i jako dobro surađivati u Saboru, poslao mi je podsjetnik na događaj u Saboru na koji sam ja gotovo i zaboravio. A danas je problem o kojemu nas Nikola podsjeæa, opet aktualan.

Lova danas, smrt sutra!

Èitam novine. Svakog dana posljednjih pedeset i nešto godina. Èitam novine i u njima pronalazim potvrdu onog što znam, potvrdu onog što vidim, a n ajèešæe i potvrdu onog što ne bih htio znati i što bih rado previdio. A ne mogu.

Pored politiekih stranice, poslovnih stranica i zabavnih stranica novine imaju i crne stranice. Na crnim je stranicama crna kronika. U njoj piše što se je gadno dogodilo prethodnog dana, tko je u tom gadnom bio žrtva, a tko je poèinio gadnu stvar. Kako godine prolaze crna kronika prestaje biti samo popis poèinjenih nezakonitosti. Crna kronika više nije samo crna. Postala je tamno crna, mraèno crna, mrtvaèki i perverzno crna. U njoj su, pored uobièajenih saobraèajki, ubojstava na koja smo se nauèili, dilera koji nas mogu kupiti (pojedinaèno i kolektivno) i švercera svih vrsta, u zadnjih par tjedana sve prisutniji i građani, kako ih se od milja zove, „treæe životne dobi“ i oni koji se o njima (odnosno njihovom novcu, koji ipak jest imovina) i o njihovoj sveukupnoj dobrobiti brinu.

Profesionalno, naravno, i na zakonu zasnovano.

Pa se tako jedan takav dobroèinitelj na Źumberku brine o skupini seniora na takav naèin da se èovjeku zgadi i život i ljudi i da poželi sam sebi prikratiti muku i odrediti si neki datum do kojeg æe prebivati u ovoj „dolini suza“, a onda – bok! Danas se u Veèernjaku pojavila još jedna dobroèiniteljica koja se o starcima brine tako da ih posloži kao u konzervama, našopa sedstivima i ugasi grijanje (jer im je vruæe, kaže). Naivci mogu povjerovati da su to sluèajevi na kojima ne treba zasnivati opæe tvrdnje, ali realni æe reæi da su to sluèajevi koje su uhvatili, oni na koje je netko upro prstom. Stotine drugih vjerojatno nitko nije spomenuo jer nije bilo prsta koji bi na njih ukazao.

Vlast nam kroz izjave nadležnih organa (gospođe D.N., državne tajnice i njezinih podređenih dobroèinitelja i dobroèiniteljki) govori da su to sluèajevi u kojima je zakon prekršen, da se ti ljudi bave nezakonitim poslom i tome slièno. A lažu! Što se vidi i iz èinjenice da se protiv onih koji starce drže na umiranju ne pokreæe nikakav postupak. Oni, naime, nisu prekršili nikakav zakon.

Naime, što? Po svakom se zakonu, i onom najboljem, ljude može namagarèiti, opljaèkati i uèiniti im gadosti. Ako se zakon izvrdava ili krši. Ali postoje i zakoni koji pozivaju na pljaèku, koji širom otvaraju

vrata nehumanosti i podlosti. Dio Zakona o obveznim odnosima koji spominje tzv. „dosmrtno uzdržavanje“ upravo je takva zakonska odredba. Jednostavno rečeno, ugovor o dosmrtnom uzdržavanju znači da se davatelj uzdržavanja (dobroćinitelj iz prethodnog dijela teksta) obveže da će se o starcima brinuti do smrti, a oni mu svoju imovinu (može i penzije) prepisu odmah. I onda dobroćinitelj sa starcima čini što ga volja.

Negdje u ljeto 2005. u Saboru je otvorena rasprava o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima. Drago Lesar i ja smo u ime kluba HNS-a ukazivali na činjenicu da su brojne starije osobe primjenom ovih odredaba Zakona bezočno prevarene i da im je praktično oteta jedina imovina koju su imali, najčešće nekretnina, kuća, odnosno stan u kojem su živjeli, mirovina i sve što iole vrijedi. Predložili smo da se te odredbe brišu iz Zakona, a da ostanu one koje govore o doživotnom uzdržavanju (kad se imovina prepisuje nakon smrti osobe koja dobiva uzdržavanje.

Izignoriralo nas u velikim količinama. I s lijeve i s desne strane. Svi su stručnjaci ustvrdili da su upravo ugovori o dosmrtnom uzdržavanju „civilizacijska tekovina pravnog sustava“ i da se bez njih ne može. I tako zakon izgledaše. S našim „protiv“.

Nakon zatišja od dvije-tri godine pokazalo se da je sustav usavršen. Starcima su stanove i kuće veće oteli, sad im otimaju ono malo mirovine ili ih se jednostavno hoće riješiti. A državu to, uglavnom nije briga. Jer je ona donijela zakon po kojem je to u redu, zakon koji je civilizacijska i još tome tekovina i nećeg što se naziva pravnim sustavom. A što se u normalnom svijetu naziva pljačkom bandom i nebrigom za one kojima je briga potrebna.

Pitao sam tada u diskusiji cijenjene kolege kako će u oči pogledati buduće starce koje će po njihovom zakonu opljačkati i otjerati u mučnu smrt. Nisu mi odgovorili, jasna stvar. A odgovor je jasan – neće im pogledati u oči. Nema potrebe.

PS Ako ovaj tekst Nikole Vuljanića spriječi samo jedan jedini novi ugovor o „dosmrtnom uzdržavanju“ i ljudima pomogne u razumijevanju razlike između ugovora o doživotnom i ugovora o dosmrtnom uzdržavanju, napraviti će više koristi od svih onih novinskih aferaskih pristupa. Naprosto ne mogu nikako razumijeti zašto naši novinari i urednici nisu u stanju narodu objasniti da je Zakonom o obveznim odnosima Hrvatski sabor omogućio ovakovu pljačku .

„Svi su stručnjaci ustvrdili da su upravo ugovori o dosmrtnom uzdržavanju „civilizacijska tekovina pravnog sustava“ i da se bez njih ne može. „

Ovu rečenicu nisu ponavljali samo oni iz redova vladajućih. Njima se pridružila i saborska lijevica predvođena jednim uglednim pravnim ekspertom , čujem kako će on biti njihov kandidat za predsjednika države.